

El president del Sudan, Omar al-Baixir, durant una cimera de la Nova Associació pel Desenvolupament d'Àfrica, el gener del 2009.

“Les acusacions de crims al Darfur no tenen fonament”

Omar al-Baixir (Hosh Bannaga, Sudan, 1944) és el president del Sudan. El dia 11 d'abril optarà a la reelecció, malgrat l'ordre d'arrest dictada pel Tribunal Penal Internacional, que l'acusa d'haver comès un genocidi a la regió sudanesa del Darfur.

Senyor president, sou el primer cap d'estat al poder contra el qual el Tribunal Penal Internacional ha dictat una ordre de detenció per delictes i crims contra la humanitat. A més, hom considera d'acusar-vos amb el càrrec de genocidi. S'exigeix a més de cent països, o gairebé la meitat del món, que executen aquesta ordre de detenció.

Com responeu davant de càrrecs tan greus?

—Simplement no és cert que més de cent països hagen adoptat una actitud contrària al Sudan. Moltes nacions africanes exigeixen que el Tribunal Penal Internacional reconsideri aquesta decisió i algun paísos amenacen, fins i tot, d'abandonar el tribunal a causa d'aquesta ordre.

—Cada vegada més països, incloent-hi Sud-àfrica, s'allunyen de vosaltres.

—Tenim relacions excel·lents amb Sud-àfrica. El vice-president ens ha visitat i hem organitzat una altra visita després de les eleccions d'abril. He rebut una invitació personal de Vençuela, que també acceptaré després de l'elecció. Sí, hi ha problemes, la majoria amb els països europeus. Tanmateix, el comportament més estrany és el dels Estats Units, que insisteixen en l'execució de l'ordre d'arrest, però encara no han reconegut el Tribunal Penal Internacional.

—Sembla que us preocupa molt poc la vostra seguretat al país, malgrat els rumors persistents que sou amenaçat per un comando especial que podria complir l'ordre de detenció i portar-vos a l'Haia.

—Ben al contrari, em sent completament segur al meu país. El Tribunal Penal Internacional m'ha fet un favor, un que no m'hauria imaginat mai: la meua popularitat al país s'ha disparat inesperadament a conseqüència de l'ordre de detenció.

—No obstant això, a la regió del Darfur s'han comès crims atroços. Segons l'acusació, controlàveu la ben coneguda milícia Janjaweed, que atacava sistemàticament pobles al Darfur i hi feia matances.

—Les acusacions de crims al Darfur no tenen fonament. Des del començament es va tractar d'una conspiració controlada des de l'estranger que prestava suport a la rebel·lió al Darfur, políticament, militar i financera. De primer, els manipuladors estrangers van donar suport als rebels al sud del Sudan. Llavors les nostres tropes recuperaren l'avantatge i el conflicte es va calmar, però els mateixos patrocinadors prestaren suport als rebels al Darfur, aprofitant els conflictes tradicionals entre pagesos i ramaders, que

“Les nostres forces armades sempre operen dins el marge de la llei”

succeeixen amb regularitat en períodes de sequera.

—Tanmateix, els estrangers no van cometre les matances al Darfur.

—És clar que s'hi van cometre crims, fins i tot crims horrorosos, però com passa a qualsevol part del món on hi ha grups armats que causen problemes i s'oposen al govern. L'obligació de les nostres forces armades és d'enfrontar-se als rebels. Totes les afirmacions que es fan a l'estranger sobre la milícia Janjaweed i els suposats atacs només tenen el propòsit de tergiversar els fets.

—Siguem clars sobre aquest punt: al Darfur es van cometre crims de guerra. Afirmeu que només els rangs més baixos del vostre exèrcit van cometre aquelles atrocitats?

—Les nostres forces armades sempre operen dins el marge de la llei. A qualsevol membre de l'exèrcit i del govern que viole la llei se li imputa la responsabilitat dels seus actes. Una vegada, un oficial de policia va perseguir una banda d'homes armats i va disparar al líder, raó per la qual va ser sentenciat a mort. En una altra ocasió, un membre de les forces de seguretat va matar un ciutadà al Darfur. Va ser jutjat i executat.

—Com a comandant en cap i cap d'estat, assumiu responsabilitats personals per tot allò que va passar al Darfur?

—Una de les meues responsabilitats és assegurar que es complequen les lleis i sóc responsable de qualsevol fet que ocorrega mentre exercisc aquest deure.

—El vostre país no té relacions diplomàtiques oficials amb els Estats Units des de fa dotze anys. Tanmateix, els americans també tenen interès en les riqueses de petroli del Sudan i en l'estabilitat a la regió. Durant un temps, els serveis d'intel·ligència de tots dos països han cooperat amb intensitat en els esforços en contraterrorisme. El servei d'intel·ligència sudanès fa servir equipament nord-americà i el darrer cap d'intel·ligència va estar moltes

vegades als Estats Units. És possible que, secretament, us avingueu bastant amb els EUA?

—Els qui actualment prenen les decisions als Estats Units, igual com també l'FBI i la CIA, saben perfectament que les afirmacions que es diuen sobre el Sudan no són certes. Això no obstant, hi ha grups d'interès poderosos que exerceixen influència sobre el govern dels EUA. És l'única manera d'explicar les contradiccions en la posició dels EUA.

—Sempre sospiteu que darrere de qualsevol esdeveniment s'amaga la influència d'Israel. Això no obstant, sou vosaltres que ajudeu els extremistes palestins en la lluita contra Israel.

—Sí, donem suport a la lluita legítima de Hamàs i de Hezbol·là contra l'ocupació israeliana i a la resistència contra els invasors nord-americans a l'Iraq i a l'Afganistan, on el president va ser imposat al poble.

—Hi ha negociacions secretes, malgrat tot, entre vosaltres i els Estats Units, semblants a les que va haver-hi amb el líder revolucionari de Líbia, Moammar al-Gaddafi, que, després d'abandonar el programa nuclear i el suport als terroristes, es va transformar de brivall declarat en aliat dels EUA?

—El diàleg que tenim amb els Estats Units és a través de l'enviat especial, Scott Gration. Considerem que l'ex-general és un home raonable i realista. En el passat, les companyies nord-americanes controlaven el nostre negoci del petroli, però van decidir d'eixir del Sudan. Aparentment, van pensar que ningú no ocuparia el seu lloc.

—Per què vau oferir la vostra hospitalitat al terrorista més perillós, Ossama bin Laden, fins l'any 1996, durant quatre anys?

—Al principi, Ossama bin Laden actuava a l'Afganistan, on, com a mujahidí, gaudia del suport total dels Estats Units. De fet, la CIA va seguir les seues operacions militars. Quan els soviètics es retiraren de l'Afganistan,

El president al-Baixlr, encapçalant la delegació sudanesa a la cimera de la Nova Associació pel Desenvolupament d'Àfrica, l'any passat.

Bin Laden va venir al Sudan i va construir l'aeroport de Port Sudan. El govern de l'Àrabia Saudita va finançar el projecte i el Grup Bin Laden va aconseguir la feina. És a dir, no estava ací com a terrorista, sinó com a inversor i empresari. Però després va començar a tenir dificultats amb el govern d'Al-Riyad...

—...perquè els extremistes islamistes s'uniren a ell al Sudan i agitaren els fidels.

—Siga com siga, nosaltres ja no volíem donar-li suport en aquest conflicte. Tanmateix, no va tornar a l'Àrabia Saudita, perquè allí l'haurien jutjat, i, en compte d'això, va anar a l'Afganistan.

—Heu anunciat que teniu intenció de permetre que el sud del país, ric en petroli, s'independitze, si és que

els sudanesos ho volen. Això vol dir que cedeu davant la pressió internacional?

—No ha ocorregut en resposta a la pressió de l'estranger, sinó perquè ens em adonat que un esdeveniment històric de tanta importància només pot ser decidit per representants legítims del poble. Abans de convocar el referèndum sobre si el sud continuarà formant part de la federació, volem establir-ne les condicions necessàries a les eleccions de l'abril.

—Si el referèndum segella la decisió, un sud independent se sentirà satisfet amb només el 50% dels ingressos de petroli, tot i que és on hi ha tres quartes parts de les reserves?

—Els detalls es resoldran després del referèndum.

—De tota manera, el nord retin-

drà la sobirania sobre el comerç del petroli en un futur previsible, perquè els oleoductes que van cap a la mar Roja passen a través del nord del Sudan, on també hi ha les refineries.

—Després de cinquanta anys de guerra, hem acordat una solució pacífica. Tots els qui creuen que no és possible una resolució no-violenta del conflicte s'equivoquen. Els txecs i els eslovacs van ser els últims a donar exemple de la coexistència pacífica i amable entre dues nacions que havien estat unides.

—Si la situació al Sudan s'estabilitza i s'hi manté la pau, les tropes de l'ONU ja no seran necessàries. Emperò si soldats estrangers romanen al país després d'haver complert la seua missió, només es crearan problemes.

“Donem suport a la lluita legítima de Hamàs i Hezbol·là contra Israel”

*Susanne Koelbl
Volkhard Windfuhr
Traducció de Blanca Juan*